

Relacionat amb el món empresarial des de l'any 1950, Casimir Alsina té una llarga trajectòria a les espatlles. Va començar com a conseller de diversos bancs, va formar-se com a titular mercantil i agent de la propietat, i va passar les oposicions de censor jurat de comptes. Més endavant, quan ja feia anys que exercia, es va decidir pel dret: "La meua idea ha estat sempre donar un servei a l'empresa el més ampli possible. Penso que en aquest sentit l'economia i el dret són fonamentals i han d'anar lligats. Per a mi, el bon especialista no és aquell que només coneix dret hipotecari, per exemple, sinó el que és capaç de treballar a fons un assumpte, de dedicar-hi moltes hores i arribar a una solució òptima." Pel que fa a la seva vocació per les lleis, va iniciar la carrera als 37 anys i la va acabar als 40: "Em vaig adonar que com a intendent mercantil o gestor administratiu t'enfrontaves a una inspecció i aquesta depenia de la teua habilitat i simpatia, així com de la postura que adoptava l'inspector, però, de fet, la teua aportació era molt relativa. Com a lletrat, en canvi, el teu esforç es veu retribuït —no econòmicament, sinó intel·lectual—, es valoren les teves idees i aconsegueixes un bon resultat."

Casimir Alsina, tanmateix, no solament ha assessorat empresa privada, sinó que també ha estat lligat a la pública i al govern de la Generalitat: "Vaig ser director general de política financera quan Planasdamunt era conseller. I també vaig assessorar TV3 en el seu naixement i durant set o vuit anys." Una experiència així ensenya moltes coses: "A la Televisió de Catalunya tenien un problema de tipus econòmic, hi havia pocs diners i el director em va demanar que els portéssim d'una forma molt clara. El cert és que va ser un sistema que va funcionar molt bé i que lamento que no hagi continuat." I segueix: "Quan es va produir un canvi de personal directiu, el nou responsable va decidir que calia aplicar un mecanisme més propi de l'Administració, que ja hi havia la Conselleria i la Sindicatura de Comptes per fer les inspeccions i comprovacions pertinents, però la meua opinió és que a la pràctica les coses mal fetes ja estan fetes i el deute augmenta continuament." Segurament l'Administració toca poc de peus a terra: "En general, els polítics no saben valorar prou el diner públic, i la rellevància que donen als assumptes no és la mateixa que se'ls atribueix a escala particular. Totes les administracions perden massa el contacte amb la realitat, i és aleshores quan comencen els problemes." Aquest advocat, d'altra banda, també va participar en un intent de tirar endavant el Banc Agrícola Català: "En aquells moments les caixes rurals catalanes estaven endeudades i vam estudiar la possibilitat de fer rutilar aquest nou projecte i eixugar el deute d'aquestes entitats. Des de dalt es va donar el vistiplau, però això va coincidir amb l'entrada d'un nou conseller que no va acabar d'entendre el projecte i el va deixar morir."

Malgrat l'ampli ventall de temes que Casimir Alsina coneix i ha tocat al llarg de la seva trajectòria professional, n'hi ha un que ha estat sempre present, i és l'assessorament fiscal: "En aquesta qüestió avui s'és molt més seriós que anys enrere, perquè va arribar un moment que semblava que en aquest país es jugués a l'esport de la defraudació, i costa mentalitzar la gent perquè faci el que s'ha de fer." El problema que encara arrossega la fiscalitat, però, és la disparitat de lleis, modificacions i interpretacions: "Les coses haurien de ser blanques o negres, i no

tan complicades, perquè això només provoca que la gent surti del pas com pugui. En un tema com el de les herències, pot passar que un senyor que ha de rebre un edifici amb veïns es doni d'alta d'una llicència fiscal i posi un despatxet per portar totes les qüestions que es relacionen amb el tema abans d'heretar la finca; aleshores es pot estalviar un 95% de l'import de successió." Això vol dir, doncs, "que una orientació com aquesta pot representar pagar un 5% en comptes d'un 100% com li correspondria quan fos massa tard."

Sobre l'harmonització fiscal a Europa, puntualitza: "De moment és una utopia, i ho serà fins que hi hagi una norma concreta i puntual per a totes les nacions, perquè aquí s'ha fet una unió econòmica i de mercat, però no hi ha una unió política, i això vol dir que cada país continua comptant les despeses en funció dels seus ingressos. L'impost de la renda, per exemple, és arreu, i això continuarà així per molt que de tant en tant hi hagi reunions entre diversos tècnics que no acaben de resoldre res. El tema fiscal és complex, i els governs no han estat mai a l'altura de les circumstàncies; ells tenen un problema de despesa i volen fer diners, i cada govern el que busca és el sistema per cobrir els seus costos. La conseqüència d'això és que serà gairebé impossible que arribi la revolució fiscal europea, perquè cada país té la seva pròpia manera de quadrar el pressupost, i faria falta una norma general que afectés tota la Unió." Fundador del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, Casimir defineix quina és la figura de l'auditor i com ha d'afrontar el futur: "La veritat és que l'auditoria a escala individual està perdent molt terreny que han absorbit les multinacionals. De totes maneres sembla que la gent va prenent consciència de la necessitat de fer les coses ben fetes i de com els pot ajudar un auditor. El que interessa és que abans de signar res, un professional ho hagi estudiat detingudament, perquè si l'empresari té un document amb una signatura d'un auditor ha de poder estar tranquil, i, si no ho està, no li serveix de res aquella firma." A la llarga potser s'acabarà ampliant l'obligació d'auditar-se, com passa en altres països: "S'hauria de buscar la fórmula perquè això fos possible, però és complicat perquè hi ha molts interessos pel mig. De totes maneres, quan va sortir l'obligatorietat de presentar els comptes al Registre Mercantil també hi va haver queixes i, en canvi, ara funciona molt bé i no hi ha hagut més casos que abans de suspensions de pagaments ni de fallides." El futur dels agents de la propietat immobiliària, en canvi, és un altre: "És una activitat que es va crear a principis dels anys 60 i que no es va acabar d'organitzar bé, ja que es van limitar a dir que tenien l'exclusiva de la mediació. Jo vaig ser president del Col·legi i vaig intentar lluitar molt a Madrid per canviar les coses, però em van respondre que el nostre enemic érem nosaltres mateixos. La realitat és que no es va saber evolucionar." Ben diferent és la situació dels gestors administratius, que intenten no perdre el tren de la modernitat: "Ara hi ha molta gent dedicada a l'assessorament, i els gestors no poden badar." Aquest és Casimir Alsina Ribé, comunicatiu, amant de la feina i orgullós que les seves filles treballin amb ell. I qui sap si els seus set néts també decidiran emprendre el mateix camí que l'avi!

“Les coses haurien de ser blanques o negres, i no tan complicades”

Casimir Alsina - Barcelona (Barcelonès)